

man ikke vil. Af egoistiske, socialdemokratiske og fagforeningsstyrede grunde vil man ikke være med til at gennemføre udliciteringer. Man er simpelt hen bange for at få blotlagt den kendsgerning, at skatteyderne i ganske mange år har været til grin. De har betalt mere for nogle ydelser, end de nødvendigvis havde burdet gøre.

For hvad er det, der sker, når man rundt omkring i kommunerne og andre steder gennemfører udliciteringer? Så konstaterer man – oven i købet ifølge Finansministeriets egen opgørelse – at besparelsesmuligheden er i størrelsesordenen 25-30 pct. Man kan altså spare 25-30 pct. af udgifterne uden at forringe servicen. Oven i købet er der mange steder, hvor servicen er blevet bedre, fordi borgerne har fået nogle valgmuligheder.

De danske skatteydere betaler altså 25-30 pct. mere for en lang række offentlige ydelser i dag, end de burde gøre. Den slags ting burde rent faktisk få pladsen hernede fyldt med folk med bannere, der i protest forlangte, at man holdt op med unødigt at bruge så mange ekstra penge. Men det bliver pladsen ikke, for den måde, hvorpå man i Danmark har fået fedtet hele det offentlige system ind, er med den geniale – i anførselstegn – socialdemokratiske model, hvor man har individualiseret fordelene og kollektiviseret betalingen.

Hvis man gennemførte et system, hvor hver enkelt borger fik en udskrift over, hvad hans eller hendes skattepenge gik til, blev pladsen hernede fyldt. Man kunne endda bare vende tilbage til det skattesystem, vi havde før kildeskatten, hvor folk selv skulle ned at betale deres skat og ikke som nu, hvor det skjules på en lønseddel, og hvor det er arbejdsgiverens computer, der afregner det med skattevæsenets computer.

Hvis folk fik syn for sagen, fik lov til at se, hvor mange penge de betaler i skat, ville pladsen hernede blive fyldt af rasende danskere, som gjorde oprør imod, at de bliver skatteplyndret så meget. Derfor var det netop i det lys en sand fornøjelse for os i Fremskridtspartiet at kunne få den opgørelse, som vi hele tiden har vidst var der, men som der jo unægtelig er mere pondus bagved, når det er OECD, der laver den, end hvis det er en medarbejder på vores kontor – den opgørelse, der viser, at danskerne har verdensrekord i skat på deres lønindkomst.

Så en kommentar i forlængelse af den debat, der var i formiddags, hvor specielt CD's ordfører, hr. Arne Melchior, gjorde sig til talsmand

for, at det ikke var noget problem, fordi de 38 øre, som det lidt fejlagtigt kom til at dreje sig om, jo ikke betød noget som helst set ud fra en dansk families økonomi, for det, der var afgørende, var, hvad de kunne få for disse 38 øre.

Men det er ikke 38 øre, det handler om, det er 38 pct., og når man gør 38 pct. op i forhold til 1 kr., bliver det 38 øre. Det handler om, at det er 38 pct. Og procentregning er den samme, hvad enten man er i Tyskland, Portugal, USA eller Danmark, og så er det i øvrigt uinteressant, om det er øre, cent eller pfennig, man får udbetalt. Det er jeg enig med hr. Arne Melchior i, men det er også derfor, det er så meget værre, at det i virkeligheden er 38 pct. og ikke 38 øre.

Så ved jeg godt, at det er et gammelt, veletableret argument i partiet CD, at det, man får for alle disse penge, man betaler i skat, er så fantastisk: vi kan gå på biblioteket og låne legetøj til vores børn. Vi kan låne plakater, vi kan hænge op derhjemme i stuen, når vi skal have gæster. Vi kan låne gramfonplader og cd'er osv. Alt sådan noget kan vi låne på bibliotekerne, men det koster en forfærdelig masse penge, og hvis befolkningen blev spurgt, om det var det, de ønskede deres skattepenge skulle gå til, kunne det jo være, at svaret var nej.

Det er dér, udliciteringer og privatiseringer kommer ind i billedet, for hvis den slags institutioner gøres til selvstændige økonomiske enheder, der skal få deres eget budget til at hænge sammen, vil de være tvunget til at præstere et stykke arbejde, som folk også reelt ville betale for, og ikke bare som nu, hvor det skjules i form af en skattebetaling.

Vi har også glædet os over, at man i Finansministeriet – oven i købet i Finansministeriet – har måttet erkende, at hvis man nedsætter de danske marginalskatte, er det ikke engang sikkert, at det vil medføre et provenutab. Det er nemlig sådan, at de marginalskatte, vi har i Danmark, har så skadelige virkninger både for den enkelte skatteyder og også rent samfundsøkonomisk, at det at sætte dem ned meget vel kan gå hen i den sidste ende oven i købet at betyde et plus for dansk økonomi. Marginalskatte er nemlig med til at forhindre, at folk med de største indkomster bliver i Danmark. De er med til at forhindre, at folk med en stor økonomi bag sig flytter til Danmark.

Det kan godt være, at der er en række virksomheder, som i øjeblikket flytter til Danmark, og hver eneste af dem vil jeg hilse velkommen, men det kunne være meget bedre. Det kunne